

Punkt forkastede, og Mand for Mand lige op til den yderste Reaktio erkjendte — Flere med megen Misbilligelse — at, da vi under denne Forsatning fik Bevillingsretten nøagtig i samme Former som i 1849, saa havde Folkethinget Hovedindskyldelsen paa Finansloven, og provisorisk Finanslovgivning var en Umulighed, en Utillstedelighed, som ikke grundlovmæssig kunde opføres. Blandt Bevillingerne herfor skal jeg endvidere anføre, forinden hvad jeg tidligere har omtalt i denne Sag, en Udtalelse af den nuværende Conseilspresident som et Exempel fra tidligere Dage. Det var om Noget, som ikke en Gang er saa gravevende som provisorisk Finanslovgivning, idet der kun er Tale om en Overskrivelse af Bestemmelsen om, at ingen Udgift, som ikke har Hjemmel i Finansloven, maa afholdes ved særlig Resolution. Udtalelsen skriver sig fra den Gang, der var Tale om at sætte Ministeriet Ørsted under Rigsretstiltale. Der blev da foreslaaet at gjøre Erstatningskrav og Strafanvar gjældende for samtlige Overskrivelser. Den nuværende Conseilspresident stillede den Gang i Forening med 6 andre Medlemmer Forslag om at fastholde Strafanvar for samtlige Overskrivelser, men kun at gjøre Erstatningskrav gjældende for de Overskrivelser, der vare stete ligesom til Trods for Folkethingets Beslutninger og tværtimod Thingets til Dels gjentagne Regtelser, nemlig til 1ste Dragonregiment. Udgifter, der vare medgaaede til Indkjøb af Heste og til Munderingsgjenstande og Klæde". Det var Conseilspresidentens Ord. Han forlanger Strafanvar mod samtlige Mini- stre for samtlige Overskrivelser, og han forlanger Erstatningskrav gjort gjældende navnlig for de Overskrivelser, der ere stete ligesom paa Trods af Thinget og til Dels efter gjentagen Regtelse. Dersom denne Minister skal dømmes efter egen Recept, hvorledes vilde det saa gaa ham? Thi han har jo ført sit Regimente, sit finansprovisoriske Regimente overfor Folkethinget og paa Trods af Folkethinget, og han har søgt navnlig at gennemføre det, Folkethinget gjentagne Gange har negtet. Det er jo, om end ikke af Ministeriet, saa af dets Tilhængere, fremført, at for 10 Aar siden — det er det officiose Organ, det staar at læse i — kunde man ikke have taget den provisoriske Finanslovgivning til Hjælp til Opførelsen af Fæstninger, til Kanaler osv., thi da vidste man ikke rigtig, om man kunde faae Folkethinget med dertil; men da det har viist sig, at Folkethinget ikke vil være med dertil, er Betingelsen til Stede, saa kan man gjøre det provisorisk. Det er jo i Virkelig-

heden det, de have levet paa, det har været det konstitutionelle Liv i de sidste tre Aar. Dersom man nu vilde anlægge Rigsretsanslag mod Ministeriet og tage Conseilspresidenten til Ørdsfører, og han vilde sige ligesom i 1855: "Jeg vil gjøre Erstatningskrav gjældende mod Ministrene for de Overskrivelser, der ere stete ligesom paa Trods af Folkethinget og til Dels efter dets Regtelse, og jeg vil forlange Strafanvar for hele deres Regjeringsførelse", og hvis vi saa havde en Rigsret, der vilde dømme i Retning af denne Ørdsførers Udtalelser, saa skulde De se, hvorledes Ministeriet vilde være kommet af Sted. Det er den samme Lov, vi have nu, den samme Bevillingsret, som den Gang, da Conseilspresidenten stod og talte saaledes om de Overskrivelser, som Ministeriet Ørsted havde gjort. De se, at naar man saaledes har tumlet med denne Bevillingsret i Kraft af den Lære, at naar man ikke faar en Finanslov, som man kan bruge, kan man tage Pengene selv ved det provisoriske Instrument, saa trodses dette al Lov, al virkelig Lov, al Forhandling, al rimelig Opfattelse, ja selv Conseilspresidentens af mig nævnte egne Ord. Denne Lære har kun et høist skrøbeligt Anker at holde sig til, og man skulde jo have forsvoret, at den skulde blive en saadan Svøbe i vort konstitutionelle Liv og mod Folkethinget som den nu synes at skulle blive. Da disse Fortolkninger opstod for en 14—15 Aar siden, da lo Alle af dem, men siden ere de vorede og satte ud i Praxis. Det er nu dem, vi skulle bøje os for; vi skulle anerkjende en Regjering, som har levet paa denne Lære! Jeg vil dernæst gjøre opmærksom paa, at Forspillet for at komme ind i det provisoriske Regimente, for at kunne beherske os og tilside sætte vore Rettigheder, var at faae slaaet ihjel de gamle midlertidige Finanslove. Der fremkom i 1885 et Forslag fra Regjeringen om Forandring i de gamle midlertidige Love, hvilket Forslags Indhold fik det Skudsmaal af Grundlovens Forfatter (Monrad), som da havde Sæde her i Thinget, at det gjorde det Indtryk paa ham, som om man vilde sige til ham: "Du skulde give Din Fader en god Dragt Prygl eller Du skulde spytte paa Din Moder", og om hvilket Grundlovens Ørdsfører sagde i det andet Thing, at det var en konstitutionel Umulighed at opstille den Regel, Lovforslaget angiver. Ikke desto mindre havde Finansministeren Intet tilovers for at faae en regelmæssig Tilstand opretholdt, for om mulig at finde Enighed om et Finanslovsforslag; i Landstinget midt i Marts fandt han ingen Anledning til at modsætte sig Landstingets Forkastelse af